

heft voor Hem, die naar zijn vrije macht zijne kinderen roept, het lied der eere aan, met het:

Alle roem is uitgesloten! enz.

II.

Voor dat Israël dan, M. II., is het woord: »Vrees niet, want Ik ben met u; wees niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand mijner gerechtigheid.” Juist voor Israël geldt dat teedere woord der innigste ontferming, want al ontving het de rijkste gave, toch is het naar de wereld het armste, het ellendigste voor zijn eigen bewustzijn, het meest opgejaagde en vervolgde op aarde, en dat dus meer dan die anderen het oog naar den goddelijken Trooster opslaat.

O! de Heer wist het wel, dat zijn volk dien troost niet derven kon, en daarom, als de leiders zijns volks de zijnen uitputten door vermoeyenis des geestes, en de wonden niet bespeuren, die onder het opperkleed verborgen liggen, dan roept Hij in Zijn ontferming die herders toe: Neen, niet alzo, maar »troost, troost mijn volk, zal ulieder God zeggen.” En als Hij de zijnen dan nog kruipen ziet in het stof, duchtend voor den strijd des levens, ze nog tasten ziet naar verzoening voor de veelheid hunner ongerechtigheid, ja, ze nog terug ziet schrikken, beangst als ze zijn voor de vergelding die komen moet, dan hoort Hij die driefuldige klacht, die uit het hart van Jerusalem opgaat, en gebiedt die herders, die zijn volk weiden, dat ze »naar het hart van dat Jerusalem spreken zullen,” en haar toe zullen roepen: dat met het